

Sygn. akt I C 1682/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko Č. S. z siedzibą w P. Oddziałowi w Polsce

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. Oddziałowi w Polsce na rzecz powoda P. P. kwotę 24 008,97 zł (dwadzieścia cztery tysiące osiem 97/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 23 578,47 zł za okres od dnia 13 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł za okres od dnia 18 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 678 zł (pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt osiem) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 4 800 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III nakazać ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 1 880 zł (tysiąc osiemset osiemdziesiąt) tytułem kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1682/16

UZASADNIENIE

Powód P. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Č. S. w P. Oddział w Polsce kwoty 16.744 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 16,312,72 zł od dnia 13 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 430,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki B. (...) w wyniku kolizji z dnia 1 sierpnia 2015 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 10,622,73 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona (k. 2-5).

Pismem procesowym z 30 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 7.265,75 zł żądając ostatecznie zasądzenia kwoty 24.009 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 23.568,47 zł od dnia 13 września 2015

r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty a od kwoty 430,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 158-159).

Pozwany Č. S. w P. Oddział w Polsce, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko potwierdził, że okolicznością bezsporną jest wystąpienie szkody w pojeździe powoda, wskutek zachowania kierującego pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Pozwany zanegował roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu poniesionej szkody w pojeździe zgłaszane przez powoda co do wysokości. Pozwany wskazał, że w procesie likwidacji szkody wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 10.622,73 zł. Brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów aby powód poniósł wyższą szkodę, pozwany winien już dokonać naprawy pojazdu, co winno znaleźć odzwierciedlenie w przedłożonym do akt sprawy rachunku/fakturze VAT. W ocenie pozwanego, z uwagi na wiek pojazdu oraz realne koszty naprawy umożliwiające przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, wysokość odszkodowania powinna być ustalona w oparciu o ceny materiałów i części zamiennych nowych części nie oznaczonych logo producenta pojazdu o identycznej lub porównywalnej (nie gorszej) jakości co części sygnowane logo producenta pojazdu, a przy tym posiadające niższe ceny.

Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda jako zbędnej, nie stanowiącej dowodu w sprawie. Nadto koszty jej sporządzenia nie są normalnym następstwem kolizji, za którą ponosi odpowiedzialność sprawca i ubezpieczyciel (k. 34-36).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 sierpnia 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił należne powodowi odszkodowanie na kwotę 10.622,73 zł przy uwzględnieniu cen części zamiennych alternatywnych oraz stawki za roboczo godzinę na poziomie 70 zł netto.

(bezsporne ponadto kosztorys (...)’S nr (...) – k. 41-42)

Uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone powód zwrócił się do rzeczoznawcy celem wykonania prywatnej ekspertyzy w zakresie uszkodzeń pojazdu i kosztów jego naprawy. Zgodnie ze sporządzoną wyceną, powód musiałby ponieść koszty naprawy pojazdu w wysokości 26.935,45 zł.

Koszt sporządzenia opinii wyniósł 430,50 zł brutto.

(dowód: opinia nr (...)– k. 13-23, faktura VAT (...) k. 12)

Biegły sądowy wskazał, że wartość naprawy pojazdu wynosi **34.201,20** zł, przy zastosowaniu stawki za roboczo godzinę w wysokości 120 zł netto, w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość pojazdu przed wypadkiem wynosi **36.200** zł. Zastosowanie części zamiennych sygnowanych jakością P, (...), (...) nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Części te nie spełniają bowiem norm jakościowych producenta i charakteryzują się brakiem możliwości poprawnego spasowania montażowego. Ponadto użyty do produkcji (...), (...), (...) materiał charakteryzuje się brakiem odporności na korodowanie elementu oraz nierzadko mniejszą grubością ścianek, co powoduje łatwe odkształcanie się części. Naprawa przy zastosowaniu takich części przywróci funkcjonalność pojazdu w użytkowaniu, jednakże nie przywróci pojazdu do stanu sprzed kolizji. Uszkodzone części nie charakteryzowały się wcześniejszymi naprawami i były częściami oryginalnymi, dlatego też w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody do wyliczenia wartości szkody uznano części zamiennie oryginalne. Analiza dokumentacji pozwanego nie wykazała, aby w pojeździe zastosowane były części alternatywne do oryginalnych. Naprawa dokonana w sposób zgodny z technologią naprawy producenta nie spowoduje wzrostu

wartości pojazdu, nie stwierdzono bowiem wyraźnych śladów wcześniejszych uszkodzeń lub śladów widocznej korozji, zarysowań czy ubytków lakieru na uszkodzonych elementach zakwalifikowanych do wymiany.

(dowód: opinia biegłego K. G. – k. 58-85, opinia uzupełniająca k. 136-145)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda w jego ostatecznym kształcie należało uwzględnić w całości.

Dokonując rozstrzygnięcia w sprawie Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się aktach przedmiotowej sprawy, a także aktach szkody pozwanego, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała i która nie budziła wątpliwości Sądu.

Ponadto, przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powodów powstałych wskutek wypadku z 1 sierpnia 2015 r., Sąd oparł się na opiniach biegłego sądowego K. G.. Biegły sporządził opinię oraz opinię uzupełniającą zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia została zakwestionowana przez strony, jednak na skutek opinii uzupełniającej, w treści której biegły zmodyfikował swoje wyliczenia oraz wyjaśnił motywy opinii podstawowej, strony nie zgłaszały dalszych zastrzeżeń przyjmując wyjaśnienia biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłego.

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego Č. S. w P. Oddział w Polsce. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa wypadku z 1 sierpnia 2015 r., w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki B. (...) o nr rej. (...).

Pozwany kwestionował przede wszystkim konieczność zastosowania części oryginalnych oraz zasadność sporządzenia opinii prywatnej. W ocenie pozwanego pojazd zostałby przywrócony do stanu sprzed szkody również przy zastosowaniu części zamiennych alternatywnych, zamiast części oryginalnych. Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, z późn. zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 ww. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem

mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec poszkodowanego, a następnie wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (zob. wyrok SN z 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, wyrok SN wyrok z 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231).

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania oraz z uwagi na odmowę pozwanego weryfikacji należnego odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (430,50 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Mając na uwadze przedstawione powyżej rozważania, Sąd podzielając w pełni wnioski płynące z opinii biegłego ustalił, że koszty naprawy pojazdu powoda wyniosły 34.201,20 zł. Uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego (10.622,73 zł), na rzecz powoda należało zasądzić 24.009 zł (34.201,20 zł – 10.622,73 zł + 430,50 zł).

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe przepisy o odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem powoda zasądzać odsetki ustawowe od dnia 13 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (od kwoty 23.578,47 zł) oraz od dnia 18 maja 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 430,50 zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Do kosztów poniesionych przez powoda Sąd zaliczył opłatę sądową od pozwu (838 zł), koszty ustanowienia pełnomocnika (4.800 zł), koszt opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (500 zł) – łącznie winno być 6.155 zł, co na skutek błędu rachunkowego nie zostało prawidłowo wskazane i jest 5.678 zł (pkt II wyroku) – brakuje kwoty 460 zł z opłaty i 17 zł za pełnomocnictwo.

O nieuiszczonych kosztach sądowych, tj. łącznej kwocie 1.880 zł (719,02 zł - k. 110, 298,62 zł – k.153 i zł - k. 868 158-159) orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 §1 k.p.c. jak w pkt III wyroku. W zakresie pkt III także doszło do pomyłki Sądu w zakresie wyliczonej opłaty, która powinna opiewać na kwotę 1380,64 zł (719,02 zł - k. 110, 298,62 zł – k.153 i zł - k. 363 – nieuiszczona opłata od rozszerzonego pozwu).

Zmian w pkt II i III wyroku dokonano w postanowieniu z dnia 7 listopada 2017 r.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz